

Píseň Thorina Pavézy a jeho společníků

A C G Hmi

Dřív než-li vze-jde svět-lo dne, přes hor-stvo, jež se v ml-ze pne, jdem do hlu-bin, kde

C F G **B** Hmi (Emi)

vlád-ne stín, hle-dat své zla-to kou-zel-né. Znal na-še kouz-la zem-ský klín, když

Emi (Hmi) C G

rod náš v třes-ku ko-vad-lin kul kle-no-ty a tem-no-ty za-há-něl v slu-jích, kde spal

C Ami Hmi C

stín. A mno-hý elf i dáv-ný král měl od nás meč, co zář-ně plál, když-tě náš um těm

G **D** Dmi C

vla-da-řům do jíl-ců o-heň vča-ro-val. A co jsme mě-li po-há-rů a zla-té

Hmi C F G

har-fy po-sta-ru, jen-že náš zpěv člo-věk či elf ne-slý-chal z hlu-bin, a-ni hru.

Bh — horní varianta melodie s akordy Hmi a Emi, *Bs* — spodní varianta melodie s akordy Emi a Hmi.

(A) Dřív nežli vzejde světlo dne,
přes horstvo, jež se v mlze pne,
jdem do hlubin, kde vládne stín,
hledat své zlato kouzelné.

(Bh) Znal naše kouzla zemský klín,
když rod náš v třesku kovadlin
kul klenoty a temnoty
zaháněl v slujích, kde spal stín.

(C) A mnohý elf i dávný král
měl od nás meč, co zářně plál,
kdyžtě náš um těm vladařům
do jílců oheň včaroval.

(Bs) Dali jsme stříbru hvězdný třpyt,
korunám zlatým slunce svit —
tu krásu krás a skvělý jas
jsme předli z drátků jako nit.

(A) Dřív nežli vzejde světlo dne,
přes horstvo, jež se v mlze pne,
jdem do hlubin, kde vládne stín,
pro svoje zlato ztracené.

(D) A co jsme měli pohárů
a zlaté harfy postaru,
jenže náš zpěv člověk či elf
neslýchal z hlubin, ani hru.

(Bh) Sosny se s nářkem prohnuly,
zlé vichry nocí vanuly,
les rázem vzplál a plápolal
tak jako tisíc fakulí.

(C) Zvon v údolí bil na poplach
a lidem zbělil tváře strach,
když dračí spár hůř nežli žár
jim pohřbil město v sutinách.

(Bs) Dýmala Hora pod lunou
v tu chvíli pro nás osudnou,
každý se hnal, než drak ho sklál
pod svými drápy, pod lunou.

(A) Dřív nežli vzejde slunce svit,
přes chmurný, mlžný horský štít
jdem do hlubin, kde vládne stín,
mu harfy své a zlato vzít!